

Trečiadienis. Atgailos dvasia ir apsimarinimas

Visa savo valia tapatintis su Viešpačiu; prisidėti prie Atpirkimo darbo. Skausmo ir savanoriško apsimarinimo aukojimas; atgaila kasdieniame gyvenime. Apsimarinimai, kurie kyla iš tarnavimo kitiems.

2025-03-18

I. Jėzus kelyje į Jeruzalę trečią kartą savo mokiniams kalba apie savo Kančią ir Mirtį, ir savo šlovingą

Prisikėlimą. Postovyje netoli Jericho prie Jo prisiartina moteris, Jokūbo ir Jono motina, prašyti savo sūnų labui. Parpuolusi prie Jo kojų, pasakoja šventasis Matas, nori kažko prašyti. Visai paprastai sako Jėzui: *Sakyk, kad šitie mano sūnūs tavo karalystėje sėdėtų vienas tavo dešinėje, o kitas kairėje*¹. Tada Viešpats tuoj pat atsakė: *Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu? Jie atsakė: Galime*².

Tikriausiai tiedu broliai nedaug tesuprato, nes neseniai, Jėzui kalbant apie Kančią, šventasis Lukas teigė: *Jie nieko nesuprato; tos kalbos prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma*³.

Sunku suprasti Kryžiaus kalbą. Vis dėlto jie pasirengę, bent jau apskritai, norėti visko, ko nori Jėzus. Nenubrėžė Viešpačiui jokios ribos; taip pat ir mes ne. Todėl, kai ko nors meldžiame, turime būti pasirengę

visų pirma priimti Dievo Valią; taip pat tada, kai ji nesutampa su mūsų norais. „Jo Didenybė, – sako šventoji Teresė Avilietė, – geriau žino, kas mums tinka; nėra ko jam patarinėti, ką turi mums duoti, nes Jis gali pagrįstai sakyti, jog nežinome, ko prašome“⁴. Jis nori, kad prašytume Jo to, ko mums reikia ir ko trokštame, bet ypač, kad derintume savo valią prie Jo. Jis visada duos mums tai, kas geriausia.

Jonas ir Jokūbas prašė garbės vietų naujoje karalystėje, o Jėzus jiems kalba apie atpirkimą. Klausia jų, ar pasirengę kentėti su Juo. Vartoja hebrajišką taurės įvaizdį – ji simbolizuoja Dievo valią žmogui⁵. Viešpaties taurė labai karti, bet ji pavirs *palaiminimotaure*⁶ visiems žmonėms.

Gerti kito taurę buvo gilios draugystės ir pasirengimo dalintis bendru likimu ženklas. Į šį glaudų

dalyvavimą Viešpats kviečia tuos,
kurie nori Juo sekti. Norint dalyvauti
Jo šlovingame Prisikėlime, reikia su
juo dalintis Kryžiumi. Ar esate
pasirengę kentėti su manimi? Ar
galite gerti mano taure su manimi?
Galime, atsako Jam tiedu Apaštalai.

Jokūbas mirė po kelerių metų,
nukirsdintas Erodo Agripos
nurodymu⁷. Šventasis Jonas dėl
meilės savo Viešpačiui patyrė
gausybę kančių ir persekiojimų.

„Jis šaukia mus ir klausia mūsų taip
pat, kaip ir Jokūbo su Jonu: *potestis
bibere calicem, quem ego bibiturus
sum?* Ar galite gerti taure – taure,
kuri reiškia visišką atsidavimą Tėvo
valiai, – kurią aš gersiu? *Possumus!* –
Galime! Mes pasirengę! – atsakė
Jonas su Jokūbu. Ar iš tikrųjų esame
pasirengę visame kame vykdyti
mūsų Dievo Tėvo valią? Ar
atidavėme savo Viešpačiui visą širdį?
Ar nebesame prisirišę prie savęs,

savo interesų, patogumų ir savimeilės? Ar neliko mūsų gyvenime kažko, ko neapimtų krikščioniškumas, kas trukdytų skaistinti save? Šiandien turime galimybę viską ištaisyti“⁸.

II. Kai ta moteris prašė kaip motina, Jėzus klausė mokinių: „*Ar galite gerti taurę...? Viešpats žinojo, kad jie gali kentėti Jo pavyzdžiu, vis dėlto juos klausia, kad visi girdėtume, jog niekas negali karaliauti su Kristumi, pirma nepasekęs Jo pavyzdžiu kančioje; nes didžiai vertingi dalykai įgyjami tik labai aukšta kaina*“⁹. Nėra krikščioniško gyvenimo be apsimarinimo; tai jo kaina. „Viešpats mus išgelbėjo Kryžiumi; savo mirtimi grąžino mums viltį, teisę į gyvenimą. Negalime gerbti Kristaus, jei nepripažįstame Jo savo Gelbėtoju, jei negerbiame Jo Kryžiaus slėpinyje...

Viešpats skausmą pavertė atpirkimo priemone; savo skausmu mus atpirko, kad niekad neatsisakytume savo skausmą jungti prie Jo ir savąjį sykiu su Jo skausmu padaryti atpirkimo priemone“¹⁰.

Skausmas jau visada turės galimybę dėtis prie Viešpaties taurės, jungtis prie Jo kančios už visos žmonijos išgelbėjimą. Tai, kas neturėjo prasmės, dabar jau ją turi Kristuje. Taip pat ir mes galime sakyti: *Aš visa pakeliu dėl išrinktųjų, kad ir jie laimėtų išganymą Kristuje Jėzuje su amžinąja šlove*¹¹. *Prisiekiu... jums, broliai, mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje, jog aš kasdien mirštu*¹².

Apsimarinimas ir atgailos gyvenimas, kuriems mus kviečia Gavėnia, pagrindiniu motyvu turi bendraatpirkimą, „dalyvavimą Kristaus kančiose“¹³, dalyvavimą pačioje Viešpaties taurėje. Mes pirmieji turime iš to naudos, bet

antgamtinis mūsų aukojamo
skausmo ir savanoriško
apsimarinimo veiksmingumas
pasiekia visą Bažnyčią ir net visą
pasaulį. Šis savanoriškas
apsimarinimas yra apsivalymo ir
atsiteisimo priemonė, reikalinga tam,
kad galėtume bendrauti su Viešpačiu
maldoje, ir būtina apaštaliniam
veiksmingumui, nes „veikla be
maldos nieko neverta: malda
vertinama pagal pasiaukojimą“¹⁴.

Atgailos ir apsimarinimo dvasią
parodome savo kasdieniame
gyvenime, kiekvienos dienos triūse,
nes nėra reikalo laukti nepaprastų
progų. „Atgailauti – tai uoliai laikytis
nusistatyto tvarkaraščio, net jei tavo
kūnas priešinasi arba tavo protas
nori pasinerti į tuščias svajones.
Atgailauti – tai laiku keltis. Arba
neatidėlioti be svarbios priežasties
darbo, kuris tau sunkesnis arba
kuriam reikia daugiau pastangų.

Atgaila yra ir mokėjimas suderinti įsipareigojimus Dievui, kitiems ir sau, pasireiškiantis reiklumu pačiam sau, kad rastum laiko kiekvienam dalykui. Turi atgailos dvasią, kai laikaisi savo maldos plano, nors ir stinga noro, esi nuvargęs ar išsekęs.

Atgaila – didžiausios artimo meilės kupinas elgesys su kitais, pirmiausia su saviškiais. Tai jautrus rūpinimasis kenčiančiais, ligoniais, tais, kurie patiria išmėginimus. Tai mokėjimas kantriai atsakyti įkyruoliams ir trukdytojams, atidėti ar pakeisti savo planus, kai to reikia susiklosčius tam tikroms aplinkybėms, o ypač – paisant gerų ir teisingų kitų interesų.

Atgaila – gebėjimas daugybę mažų kasdieniškų nesklandumų kęsti su gera nuotaika; nemesti savo darbo, net jei ir išblėstų entuziazmas, su kuriuo iš pradžių jo ėmeisi; nesiraukant, su dėkingumu valgyti tai, kas tau duodama.

Atgaila tėvams ir apskritai visiems, kurie turi vadovauti ar auklėti, – taisyti, kai būtina, atsižvelgiant į klaidos prigimtį ir sąlygas to, kuriam reikia pagalbos, nepaisant riboto ar sentimentalaus subjektyvumo.

Atgailos dvasia neleidžia mums be saiko prisirišti prie mūsų didingų ateities planų, kurių metmenyse jau esame numatę pagrindinius akcentus ir potėpius. Kokį džiaugsmą teikiame Dievui, atsisakydami savo keverzonių, mėgėjiškų teplionių ir leisdami, kad Jis pats parinktų akcentus ir spalvas, kurios Jam labiausiai patinka!“¹⁵

III. Kiti mokiniai, girdėję Jėzaus pokalbį su dviem broliais, *supyko ant juodviejų*. Tada Viešpats jiems tarė: *Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo*

galią. Tarp jūsų to nebus. Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas. Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį¹⁶.

Kristaus tarnystės žmonijai tikslas – išganymas. Mūsų nuostata turi būti: su antgamtiniu matymu tarnauti Dievui ir kitiems žmonėms, ypač išganymo reikaluose, bet ir visomis kiekvienos dienos progomis.

Tarnauti ir tam, kuris nepatinka, nieko nesitikint mainais. Tai geriausia proga veiksmingai ir kukliai, beveik nepastebimai atiduoti gyvenimą kitiems ir įveikti savo egoizmą, kuris linkęs atimti iš mūsų džiaugsmą.

Daugelis profesijų susijusios su *tiesioginiu tarnavimu* kitiems: namų šeimininkės, pardavėjos, mokytojos,

tarnaitės; ir visos jos, nors ir mažiau tiesiogiai, yra tarnystė. Duok Dieve, kad nepamestume iš akių šio aspekto, kuris padės mums pašventinti save darbe.

Tarnavimas kitiems reikalauja apsimarinimo ir Dievo artumo bei savimaršos. Kartais ši tarnavimo dvasia kirsis su daugelio vien apie save galvojančiųjų mentalitetu. Mums, krikščionims, tai yra „mūsų pasididžiavimas“ ir mūsų garbė, nes taip sekame Kristų ir kadangi tam, kad tarnautume savanoriškai, iš meilės, reikia įvesti į veiksmą daug žmogiškų ir antgamtinių dorybių. „Tasai garbingumas reiškiasi pasiruošimu tarnauti Kristaus pavyzdžiu: Kristus atėjo *ne kad jam tarnautume, bet kad jis pats tarnautų*. Tad jeigu, tuo Kristaus pavyzdžiu sekant, tikrai *viešpatauti* galima tiktai *tarnaujant*, tai ir *tarnavimas* pareikalauja tokio dvasinio subrendimo, kurį būtent reiktų

apibrėžti *viešpatavimu*. Norint tinkamai ir veiksmingai tarnauti kitiems, reikia mokėti valdyti save, reikia turėti dorybių, kurios tą *viešpatavimą* padarytų įmanomą¹⁷.

Mums miela tarnauti ir padėti tiems, kurie yra šalia mūsų, nors negautume jokio užmokesčio ar atpildo. Tarnauti sykiu su Kristumi ir dėl Kristaus – tai karaliauti su Juo. Mūsų Motina šventoji Marija, kuri tarnavo savo Sūnui ir šventajam Juozapui, mums padės be saiko ir išskaičiavimo atiduoti save.

1 Mt 20, 21–22.

2 Mt 20, 22.

3 Lk 18, 34.

4 Šv. Teresė Avilietė, *Moradas*, II, 8.

5 Plg. Ps 16, 5.

6 Iz 51, 17–22.

7 Plg. Apd 12, 2.

8 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, 15.

9 Šv. Jonas Auksaburnis, Homilijos apie šv. Matą, 35.

10 Šv. Paulius VI, Prakalba, 1967 m. vasario 24 d.

11 1 Tim 2, 10.

12 1 Kor 15, 31.

13 Šv. Paulius VI, *Paenitemini*, 1966 m. vasario 17 d.

14 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 81.

15 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, 138.

16 Mt 20, 24–28.

17Šv. Jonas Paulius II, enc.

Redemptor hominis, 21.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/treciadienis-
atgailos-dvasia-ir-apsimarinimas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/treciadienis-atgailos-dvasia-ir-apsimarinimas/)
(2025-08-13)